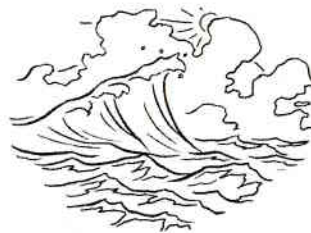

RĂZBOINICII MAREELOR

CATHERINE DOYLE

EDITURA
UNICART

CUPRINS

Prolog	7
Capitolul unu	
Tic-tac	10
Capitolul doi	
Valul rânțed	22
Capitolul trei	
Cochilia vrăjitorului	30
Capitolul patru	
Balena eșuată	42
Capitolul cinci	
Amintirea frântă	55
Capitolul șase	
Inimă de războinic	72
Capitolul șapte	
Povestea poetului	84
Capitolul opt	
Tornada trecătoare	98
Capitolul nouă	
Amintind de libertate	108

Capitolul zece	
Al treilea muschetar.....	113
Capitolul unsprezece	
Piratul rânjit.....	126
Capitolul doisprezece	
Chemarea Mareelor.....	139
Capitolul treisprezece	
Întoarcerea Prădătorilor de suflete.....	146
Capitolul paisprezece	
Bărcile în flăcări.....	158
Capitolul cincisprezece	
Închisoarea improvizată.....	174
Capitolul șaisprezece	
Evadare la lumina lumânării.....	179
Capitolul șaptesprezece	
Cavoul gol.....	192
Capitolul optsprezece	
Se învâрте cărma.....	198
Capitolul nouăsprezece	
Hoțul amuzat.....	209
Capitolul douăzeci	
La capătul timpului.....	222
Capitolul douăzeci și unu	
Viziunea pierdută.....	237

Capitolul douăzeci și doi	
O barcă pentru familia Beasley.....	253
Capitolul douăzeci și trei	
Căldarea blestemată.....	258
Capitolul douăzeci și patru	
Căderea în abis.....	263
Capitolul douăzeci și cinci	
Sacrificiul Îmblânzitorului de furtuni.....	266
Capitolul douăzeci și șase	
Regina Corbie.....	271
Capitolul douăzeci și șapte	
Al nouălea val.....	277
Capitolul douăzeci și opt	
Aurora boreală.....	286
Capitolul douăzeci și nouă	
Legământul sirenei.....	300
Capitolul treizeci	
Nu-mă-uita.....	306
Epilog.....	309

PROLOG

Într-o dimineată geroasă de iarnă, în apele unei insule date uitării, o sirenă înota departe de casă. Ceața plutea asemenea unui vâl peste mare, fără să i se desprindă de piele când ieși la suprafață: întâi apăru o coroană din coral și os, apoi niște ochi galbeni, mari cât luna. Curbura maxilarului îi era traversată de o cicatrice palidă.

Rămase neclintită în apă.

La țărmul oceanului văzu un băiat care stătea în picioare. Îi adulmecă sarea marină din sânge.

Se linse pe buze.

„Îmblânzitorul de furtuni.“

Își aducea aminte de el.

Băiatul ținea ochii închiși și expira norișori de abur. Întinse mâna și degetele-i dansară deasupra apei. Preț de o clipă, rămase complet împietrit. Apoi, o tuse violentă îi zdruncină trupul, ca și cum din el încerca să scape ceva. Deschise ochii brusc și spaima i se împleti în sprâncenele încruntate.

„Magie.“

Sirena se apropie ușurel. Soarele se cățara pe un cer de fildeș și, în curând, insula avea să se umple de oameni care-și făceau de lucru pe faleză, de mașini trezite la viață și de vitrine care se aprindeau precum felinarele. Nu ar fi trebuit să fie aici, atât de aproape de mal... atât de aproape de glasul care, în ultima vreme, o chema în șoaptă cu toată profunzimea de care era în stare. Numai că venise oricum, așa, ca să-l privească pe băiatul ce o clințise pe Morrigan din somnul cel de veci.

După toți acești ani, el venise, în sfârșit.

Băiatul gemu, în timp ce, din vârfurile degetelor, îi țâșni o scânteie. Trase un șut unui bulgăre de alge în apă.

– Haide! Haide, tâmpenia naibii!

„Magie captivă.”

Sirena se încruntă. Timpul se scurgea. Percepea bezna unduindu-se sub orizont, umflându-se asemenea unui ocean în sine, în vreme ce-și croia drum prin lume. Către insulă. Către băiat. Acest băiat.

„Nesocotitul de Dagda. Ne va duce pe toți spre ruină.”

Băiatul ridică o piatră și o aruncă în aer. Sirena îi urmări arcul descris, strângându-și buzele în timp ce o văzu căzând cu un „pleosc” chiar lângă capul ei.

O clipă... două... și apoi el se trezi la viață. Se năpusti spre ea improșcând cu apă în jurul

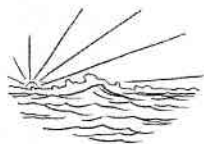
gleznelor, apoi în dreptul genunchilor și apoi al soldurilor.

Sirena ezită o fracțiune de secundă, înainte să-și vină în simțiri. Plonjă sub următorul val și coada i se făcu nevăzută într-o sclipire de argint pârjolit.

„Nu acum”, își spuse în sinea ei, întorcându-se ca o săgeată în adâncuri. „Nu încă.”

Aveau de așteptat. Fie ruina, fie Chemarea Mareelor.

Oricare apărea mai întâi.

Capitolul unu

TIC-TAC

Fionn Boyle zăcea cu brațele și picioarele răsfirate pe o canapea veche și jerpelită și se străduia să țină ca să se trezească. Undeva în adâncul minții știa că visa, numai că nu putea deschide ochii. Tot ce putea face era să asculte vocea care-i murmură în cap, acolo unde își găsisese sălașul. Șuiera asemenea unui șarpe care se îngropa din ce în ce mai adânc în creierul lui.

„Tic-tac”, șoptea vocea. „Mă auzi, micule Boyle?”

Fionn o vedea pe Morrigan cu ochii minții, îi distingeă rânjetul scabros, prea mare pentru fața ei colțuroasă.

Tic-tac, ochii la ceas

Tic-tac, puțin a rămas!

Râse pe înfundate și o umbră se azvârli spre el, întinzând degetele prin întunericul minții lui. „Tic-tac, tic-tac, tic-tac...” Cuvintele erau din ce în ce mai turbate și tonul escaladă până când nu se mai auzi deloc ca un râs, ci ca un țipăt. TIC-TAC, TIC-TAC, TIC-TAC.

„Pleacă de-aici!” încerca Fionn să zbiere, dar cuvintele îi gâlgâiau în gât.

Trupul i se zvârcolea asemenea unei tornade și brațele i se zbăteau pe nevăzute, în timp ce încerca să redevină conștient. Canapeaua gemea sub el și arcurile ruginite tresăteau de efort. „Ajutor! O să-mi scoată ochii! Te rog!”

Pleosc! se auzi dintr-odată.

Fionn se trezi brusc cu ceva rece și alunecos care-i cobora pe nas.

Adulmecă. Era...?

– Șuncă, se auzi o voce familiară. Cu crustă.

Fionn își dezlipi felia de pe față.

Bunicul îl privea și ochii lui albaștri sclipeau în lumina zorilor. Într-o mână ținea un pachet deschis cu șuncă feliată și în cealaltă, o bucată de cașcaval extrem de portocaliu.

– Mi-e teamă că iar te zbăteai. M-am gândit că șunca e o metodă mai umană.

Fionn își dădu la o parte din ochi părul transpirat și lipit de față. În piept îi zvâcnea un pumn familiar, fierbinte, ale cărui articulații îi masau cutia

toracică în semn de salut. Magia Îmblânzitorului de furtuni era la fel de trează ca și el.

Fionn suspină.

- Și nu puteai să mă strigi pe nume, ca un om normal?

- De când mă știi tu normal? Întrebă bunicul, ronțâind dintr-un colț al bucății de cașcaval. Dar, în afară de asta, te-am strigat pe nume de opt ori. Te-am împuns de trei ori și te-am zgâlțâit de umeri doar o dată. Următorul pas logic...

- ...era șunca, adăugă Fionn, ridicându-se cu efort în șezut și punând felia jignitoare pe brațul canapelei.

Bunicul îl studia îndeaproape, cu sprâncenele ridicate deasupra ochelarilor cu rame de baga.

- Mi-e teamă că da, băiete! A fost la fel?

- Tic-tac, făcu Fionn și încuviință sumbru. Continuă numărătoarea inversă.

Morrigan trăia de câteva luni în capul lui, dar, cu două săptămâni în urmă, visele căpătaseră o nuanță gravă. Vocea, pe vremuri fără trup și îndepărtată, era însoțită acum de acea numărătoare inversă, dădea să-l apuce cu mâinile și să-l zgârie cu ghearele, iar buzele ei lipsite de sânge se apropiau prea mult de urechea lui. Devenea din ce în ce mai puternică și mai flușturistică.

- Numărătoarea inversă e cea care mă îngrijorează, spuse bunicul lui.

Pe sub fereastră se strecură o briză și răscoli canapeaua. Fionn trase pătura peste el. Luna trecută venise iarna peste insulă, se furișase odată cu vântul și urla prin crăpăturile pereților. La ferestre țesuse cristale de gheață și, uneori, noaptea, când Fionn se trezea icnind, își vedea propria respirație plutind precum norii în întuneric.

- Ce-ar fi să te duci să te întinzi în camera mea, băiete? îi sugera bunicul. Energia de-acolo e binevoitoare și plăcută. Și mai e și un calorifer ca lumea, care-ți aruncă șosetele din picioare.

- Oricum m-am trezit, spuse Fionn și își întinse brațele deasupra capului, rotindu-și gâtul până ce îi pârâi.

În timpul verii îi predase patul mamei și insistase să își facă în schimb un culcuș pe canapeaua donată de Donal de la magazin, care arăta de parcă fusese dezgropată dintr-o casă bântuită și care avea un miros stăruitor de disperare. Scârțâia cumplit noaptea, iar din pricina ei sufrageria părea și mai mică decât era. Cu toate astea, Fionn știa că nu avea importanță unde dormea - Morrigan tot avea să-l găsească.

Se ridică în picioare.

- Cât e ceasul?

- Ceasul? Bunicul deja mișuna prin bucătărie, unde zdrăngănea oalele. Știi foarte bine că nu am treabă cu astfel de concepte arbitrar.

„Timp”.

Fionn se îndreptă spre lumânarea care pâlpâia pe policioară, singura aprinsă într-o cameră plină de lumânări. Ceara se topea văzând cu ochii și deja nu mai era atât lumânare, cât o baltă albastră, lăptoasă. Evident că nu era doar o lumânare. Era esența bunicului lui, toate amintirile sale strânse laolaltă într-un amestec magic, născut din sânge și din apa mării, care ardea zi și noapte, grăbindu-se spre sfârșit.

„Timp”. Bunicul ceruse cu împrumut o cantitate enormă.

Acum, că își amintise lucrul ăsta, lui Fionn i se făcu rău. În ultima vreme, parcă îi scăpa totul printre degete, fără pic de control. Pe măsură ce treceau nopțile și Morrigan se apropia din ce în ce mai mult de zilele lui, n-avea cum să nu se vadă pe sine ca pe conductorul unui tren care deraia. Simțea cum i se strecura întunericul prin fiecare por, iar numărătoarea inversă a vrăjitoarei ticăia odată cu ritmul pulsului lui. Urma să se întâmple ceva. Curând.

„Se va trezi atunci când se va întoarce băiatul”, îi spusese Ivan odată, foarte vesel. „Se va înălța atunci când va sângera Îmblânzitorul de furtuni pentru ea.”

Fionn nu sângerase pentru Morrigan încă din ziua în care ea se trezise, dar nici nu reușise să o

facă să adoarmă la loc. Călătoria lui din vară la Caverna Mării încă îl bântuia. Fusesse cât pe ce să-și piardă sora și apoi să se înece singur-singurel în bezna nesfârșită, în vreme ce Morrigan îi râdea în ureche. Amintirea parcă se transformase într-un buzdugan rigid cu ghimpi și, adesea, când i-o lua gândurile razna, o simțea cum îl împungea în coaste.

– Sendviș? strigă bunicul din bucătărie. Îți dau din șuncă, dar mă tem că ultima picătură de muștar e a mea. E din ăla cu boabe. Și franțuzesc. *Très*¹ scump.

– Nu, mersi.

Fionn nu-și lua ochii de la mica flacăra de pe policioară. Magia din el se aprinse a confirmare. Întinse mâna deasupra recipientului de sticlă, ca să convingă flacăra să danseze.

„Haide... Haide...”

Fionn era Îmblânzitorul de furtuni, cel pe care îl alesese însăși insula pentru a stăpâni elementele naturii în numele lui Dagda, atât cât puteau îndura trupul și mintea lui. Era cel care trebuia să mânuiască pământul, vântul, aerul și focul, cu un preț ceva mai mare decât un simplu gând.

Trebuia să fie simplu. Trebuia să fie fără cusur. Își încordă maxilarul și își mișcă degetele așa cum

¹ Foarte (în limba franceză în original) (n.red.)

Îl învățase bunicul. „Haide!” Flacăra îl ignoră. Începu să-l mănânce fața. „Fă-te mare!” îi porunci. „Dansează!” Magia îi răbufni în piept și fu cât pe ce să îl doboare. Fionn coborî mâna și suspină. Sufrageria reapăru în cadrul vizual și se trezi cu bunicul aplecat peste el.

- Vine ea, băiete!

- Au trecut cinci luni!

- Poate mai e nevoie de încă una.

- Nu mai am încă una!

- Din ce știm, Morrigan joacă la cacealma, îi spuse bunicul neconvincător. Te sperie ca să se distreze pe seama ta. Vrea să-ți intre în cap.

- E deja în capul meu, Bunule! Trebuie să aflu care-mi sunt puterile. Acum!

Bunicul se încruntă la sendviș.

Își îndreptă privirea spre lumânările care se îngrămădeau pe rafturile din jur - magia Îmblânzitorului de furtuni, ani de magie fermentată și conservată. Aceeași magie curgea acum prin venele lui Fionn.

- La mine n-a fost așa, spuse bunicul. Nu trebuia să mă concentrez prea mult... Ai putea încerca să arzi una...

Tăcu văzând expresia lui Fionn.

- Ultima oară când am folosit magia lumânării, am vomat și am leșinat, îi reaminti Fionn. Deja debordez de magie. Doar că habar nu am cum s-o scot din...

Peste umărul bunicului, ceva îi atrase atenția lui Fionn către rafturile cărora le dedicase noaptea trecută, când număraseră la infinit coloanele de ceară, nume după nume, fitil cu fitil, până când căzuse într-un somn agitat. Le studia în fiecare noapte meticulos, ca un general care își cataloga arsenalul, în vreme ce propria armă răbufnea și îi bolborosea în vene.

În clipa asta, nu erau toate la locul lor. La jumătatea rafturilor, acolo unde se înghesuiau de obicei viscoalele și furtunile de zăpadă, în spațiul dintre răsărituri și apusuri, se afla un gol aproape imperceptibil. Dintre „Saoirse”, care însemna „libertate” și „Suaimhneas”, care însemna „pace”, lipsea lumânarea pentru „Ploile din primăvara anului 2008”.

Fionn traversă încăperea din trei pași lungi și își îndesă picioarele în teniși, fără să se oprească să-și dezlege șireturile mai întâi.

Bunicul îl urmări cu privirea, molfăind din sendviș.

- Unde-ai plecat așa grăbit?

Fionn își aruncă haina pe el și își trase căciula de lână peste urechi.

- S-a comis un furt!

- Măi să fie! Ce fel?

Fionn își privi bunicul printre gene.

- Cred că știi foarte bine despre ce furt vorbesc. Și cred că știi și cine e hoțul, dacă stau să mă gândesc.